Poštnina plačana v gotovini.

Leto XXVI. Lendava, 16. julija 1939. Štev. 29. Cena 1 Din.

SLOVENSKE VINJE KRAJINE

Zapelanim bratom i sestram pri Baptistaj

Amerikanska luteranska ločinka, zvana Baptisti, se je začela širiti najprle v Medjimurji poleg Čakovca, zadnji čas pa v sobočkom srezi predvsem med evangeličanci. V Medjimurji je pretežna večina zapelanih že spoznala zmoto i prišlo nazaj k pravoj Kristušovoj cerkvi, h katoličanskoj.

Ta kriva vera se naslanja na sv. Pismo po lastnoj razlagi. To pa Kristuš sam prepovedava, ar je on sam, večni Bog razlagao vučencom sv. Pismo i samo tak so je razmeli. Zmislimo si samo na dva vučenike, potüjočiva na Vüzem v Emmaus. Priznala sta, da je v njima gorelo srce, gda njima je *Jezuš razlagao Pisma.* On, njegov sv. Düh, ki je nareküvao reči sv. Pisma, samo on je pristojen, da v pravom pomeni razloži visoke reči sv. Pisma, nikdar pa posamezni človek. Kristuš je pa to oblast predao svojoj kat. Cerkvi, šteroj je za glavara postavo sv. Petra. Tomi je z svojov vsegamogočnoj rečjov odkrito i odločno povedao, da na njega zida svojo cerkev i da to vrata peklenska nikdar ne premorejo. Samo svojim apoštolom, voditelom svoje cerkvi je pravo: Sv. Düh vas navči na vse. Ne pa dao te oblasti niednomi posameznomi človeki, od šteroga pravi isti Bog: vsaki človek je pa lažlivec. V božih rečaj, v Kristušovoj veri je jedini varen tolmač sv. Kat. Cerkev. I ravno to zametavlete, bratje i sestre v krivoj veri Baptistov. Kristuš je javno povedao, da ki njegove cerkvi ne poslüša, je pogan i očivesni grešnik. Vi je pa ne poslüšate.

Nad vse hvale vredno je, da ščete pokorno življenje živeti. To je Kristušova zapoved. Ve on pravi: če se ne spokorite, se pogübite. Vi pravite, da se po spovedi vnogi ne spokorijo, ostanejo isti grešniki, kak so prle bili, vi se pa po ponovnom dühovnom krsti ščista Bogi posvetite. Da se vsaki grešnik ne spokori po spovedi, vsi znamo i vsem tem Kristušova Cerkev jasno glasi, da je njihova spoved nevalana i jo morejo ponoviti i na pot pokore stopiti.

Pa če so nešteri, ki se ne spokorijo, jeli pa sto i sto milijoni katoličancov ne živejo lejko pokorno, svetniško življenje?! O ne iščite vi v plevaj obrambo za svojo blodnost, iščite vi v zrni, v dobrih, svetih dühovnikaj i vernikaj svoje zmote obsodbo. Kak strahovita zabloda je zatajiti Kristušovo vero zavolo nešterih slabih katoličancov, po zgledi dobrih katoličancov se pa ne ravnati!

Dragi bratje i sestre v ločinki Baptistov, ne pozabite, da brez zveze s Kristušom, ki je mogoča samo v kat. cerkvi, vaše pokorno življenje nikaj ne vala pred Bogom. Kristuš je jasno povedao, da ne pride tisti, ki pravi Gospod, Gospod, to je ki Kristuša za Boga spozna, v nebo, nego ki spuni volo Božo. Ta vola je pa Kristušovo vero v celoti sprejeti i jo verno spunjavati. Ta vera je pa položena jedino i izključno v kat. cerkev. Sem hodite zato bratje i sestre, i tü se dajte voditi po gorečih dühovnikaj, pa najdete Kristušov mir za svoje düše na tom i drügom sveti. Bodite toplo pozdravleni, Jezušova cerkev vas čaka z odprtimi rokami. (TSJ.)

Boži zakon od hišnoga zakona.

1. Skupni pastirski list jugoslovenskih škofov o svestvu (zakramentu) svetega zakona.

Potomstvo.

Potomstvo je plemenit sad, ki ga sam Bog daje zakoncema: „dar Gospodov so sinovi". (Ps. 126, 3.) Blagor roditeljem, ki sprejemajo ta vzvišeni dar iz božjih rok.

Soproga morata v zakonu zasledovati tiste namene, radi katerih je Bog ustanovil zakon: Prvotni namen je ohranitev človeškega rodu, ki naj slavi Boga. Glede tega moli tako lepo pobožni Tobija v Stari zavezi: „Ti, Gospod, veš, da ne jemljem žene radi strasti, ampak iz ljubezni do potomstva, v katerem naj se blagoslavlja Tvoje ime iz vekov veke". (Tob. 8, 9.)

V svetlobi te lepe molitve spoznamo, da so otroci resnično v blagoslov. Ali ni divna slika, ki jo s pesniškim zanosom predstavlja psalmist, govoreč o družini z mnogimi otroki: „Tvoja žena kakor rodovitna trta ob tvoji hiši, — tvoji otroci kakor oljčne mladike okrog tvoje hiše. Glej, tako se blagoslavlja, kdor se boji Gospoda." (Ps. 127, 3—4.)

Šele z otroki se zakonska zveza izpopolni: v otrokih vidijo starši nadaljevanje svojega lastnega življenja. Otrok je slika in podoba očeta in matere, zato starši že po naravi tako vroče ljubijo svoje otroke.

Zakonci, ki si ne želijo otrok, tudi sebi ne želijo dobro. Podobni so drevesu brez sadu, podobni evangeljski smokvi, o kateri govori gospodar: „Iščem sadu na tej smokvi, pa ga ne najdem". (Luk 13, 7.) Nezadovoljen s tako smokvijo, zapove na to gospodar: „Posekaj jo! Čemu še zemljo izrablja?"

Zakonci, ki ne izpolnjujejo namena, ki ga je sam Stvarnik dal zakonu, grešijo proti Bogu, ker prelamljajo njegovo svečano zapoved.

Taki grešijo tudi proti samim sebi, kajti radi neke dozdevne ugodnosti, ki jo iščejo v mladih letih, se oropajo najlepše utehe in zadovoljnosti v svoji starosti, utehe, ki jo nudi pogled na dorasle otroke in ljubeznive vnuke.

V starosti morajo večkrat namesto svojih otrok jemati k sebi tuje ljudi, in gledajoč na svoje premoženje, morajo se vprašati: „Kar si pripravil, čigavo bo?" (Luk 12, 20.)

Grešijo proti samim sebi tudi zato, ker si onemogočijo najglobljo srečo družinskega življenja. — Družina, urejena po božji zamisli, pomeni košček raja, ki ga je Bog pustil človeštvu takrat, ko je izgnal prva dva človeka iz njega.

Otrokom je Bog dal zapoved, da morajo svoje starše spoštovati, ljubiti in ubogati. Kake globoke radosti so oropani zakonci, ki se odrekajo potomstvu ter po svoji lastni krivdi nimajo nobenega ali pa samo omejeno število otrok, ki jim slajšajo življenje s svojim spoštovanjem in svojo ljubeznijo.

Oropajo se tudi posebnega blagoslova, ki ga je prinesel družinam božji Sin Jezus Kristus, ki je svojo mladost, svoja najlepša leta preživel v okrilju nazareške družine.

S tem je Gospod Jezus posvetil družinsko življenje, zaslužil krščanskim družinam neizčrpljiv vir milosti ter nas s svojim lastnim zgledom učil, kako moramo čuvati in izpolnjevati četrto božjo zapoved, da si na ta način ohranimo nespremenjen vsaj del rajske sreče.

Zakonci, ki so po lastni krivdi brez otrok, grešijo obenem tudi proti Cerkvi, proti državi in proti svojemu lastnemu narodu. (Dalje.)

Razgled po katoličanskom sveti.

Švica. Predsednik švicarske republike Filip Etter je obiskao te dni glasoviti samostan Einsiedeln. Pri tom obiski je bilo nazočih dosta cerkvenih i svetskih dostojanstvenikov. Po sv. meši, štere so se gostje vdeležili, je apat Staub pozdravo goste i se zahvalo za visiki obisk. Nato je predsednik republike v svojem govori poveličavao velike zasluge samostana Einsiedeln i se zahvalo svojim starim vučitelom. Bio je najmre gojenec i vučenec samostanske šole.

Francija. Od 9. do 12. junija se je vršilo veliko romanje francoskih vojaških i civilnih letalcov v Lurd. Letos je že tretje leto, kak se vršijo ta romanja. Romanja so se vdeležili piloti, njihovi starši, drüžine i svojci ponesrečenih letalcov. Na letošnjem romanji so vdeleženci posebno prosili Lurdsko Devico, naj podeli i ohrani mir.

Boj proti slabomi tiski v Ameriki. Msgr. Noll, predsednik škofijske komisije za razširitev dobroga tiska, je sestavo poročilo, ki pravi, da je v Združenih državah Amerike 450 redno izhajajočih nepoštenih listov. Da so listi zaistino slabi, dokazüje dejstvo, da so vlade Kanade, Australije i šče drügih angleških dežel prepovedale uvoz več kak sto časopisom. Amerikanska pošta tüdi odklanja takše puplikacije, zato je založniki odavlejo po trafika j i na žel. postajaj. Zato so škofje sklenoli, da organizirajo dobro misleče katoličane v boj proti vsemi, ka je slaboga. Nešterni se tomi upirajo i pravijo, da se s tem omejüje sloboda časopisom. Tem pravi msgr. Noll: „Kak država prepovedava vživanje opija, ki je čemer za telo, tak mora Cerkev prepovedati to, ka je čemer ne samo za telo, nego za düšo." To zatiranje slaboga tiska podpirajo škofje, pa tüdi nekatoličani, posebno vučitelje i policija. Škofje so začnoli tüdi organizirati knigarne, ki bodo odavale samo dobre časopise. Te majo to označeno na tabli. Lüstvi pa naročajo, naj küpüvle samo v teh knigarnah.

Polska katoličanska mladina. Tüdi na Polskom pristopajo akademiki za Vüzem k sküpnomi sv. obhajili. Letos se jih je vdeležilo vüzemskoga sküpnoga sv. obhajila 16.000.

Gde nega vere, ženja praznoverstvo. V Chicagi ma šatringa, praznoverje i preroküvanje velko žetvo. Tü žive 150 jezero lüdi tak, kak njim povejo proroki, zvezdogledi i drügi napovedovalci preminočnosti. Nad 2.500 lüdi zaslüži vsaki den več kak 20.000 dolarov, to je 900 jezero din, na račun teh šatringarov. I vse to se godi v sredi najbole prosvetlenoga 20. stoletja.

Španjolski legijonari pri sv. Oči. 2. julija je sv. Oča sprejeo 3000 španjolski legijonarov z ministrom za zvünešnje zadeve don Ramanom Serranom Sunjer, vnogimi generali, oficeri i bolničarkami. Legijonari so navdüšeno pozdravlali sv. Očo, ki njim je španjolski govoro i se njim zahvalo za vse trüde, štere so prestali za katoličansko cerkev i vero. Sv. Oča so vsakomi od navzoči za dar poklonili čislo i svetinjico.

Med blaženo so spisali sv. Oča v cerkvi sv. Petra z velikov slovesnostjov 18. junija Emilijo de Vialar. Naj nova blaženica prosi Boga za nas.

Nemčija. Goreči katoličani, naj zabranijo širjenje nove poganske vere, so začeli z gorečnostjov širiti sv. Pismo. Biblijo i Novi zakon so razširili v miljon i 300.000 komadaj. Jako se širi tüdi dobra katoličanska kniga za dühovno čtenje „Gotteswort im Kirchenjahr" (Boža reč v cerkvenom leti), v šteroj knigi so za vsaki den spisani krščanski navuki.

Drügi narodni kongres socialne akcije. V Ameriki se je završo 14. junija v Clevelandi. Spravišča se je vdeležilo 40 püspekov, 5000 odposlancov razni drüštev i naroda sküpno 8000. Namen spravišča je, delavsko pitanje rešiti na podlagi okrožnic papovi.

Cela ves se je povrnola v katoličansko vero na Kitajskom. V prefekturi Idoshien se je cela ves javila za sprejem v katoličansko cerkev, v šteroj vesi je na sjotine drüžin. 20 drüžin je že krščenih, ostale pa se pripravlajo. Poleg te vesnice se še 6 drügih vesi pripravla na sv. krst.

Francoska. Meseca oktobra od 24—29. dneva se obdrži v Valenciji 15. narodno spravišče za dühovniška pozvanja. Namen spravišča je: iskati, podpirati i odgajati mladence, štere Bog za dühovnike zove.

Družba sv. Rafaela

za varstvo izseljencev iz Slov. Krajine.

Rantaša Franc, Mostje 84. Pisali smo na izseljensko poslanstvo v Düsseldorf, da se Vam pošle pokojne hčeri obleka i 220 RM.

Törnar Eufemije mati, Črensovci. Vaše hčeri naslov v Franciji je: chez Mr. Massemin Leon, Bayenghen les Eperlecques, par La Recousse, Pas de Calais. To je javilo županstvo, šteromi je zednim vaša hči povedala, da tri mesece od vas ne dobila nikšega glasa.

Vučko Ignac i tovariši, Sr. Bistrica. V Parizi smo urgerali, da vam peneze zagrebečki komisarijat taki izplača. Javite družbi, če naskori penez ne bi dobili.

Žižek Peter i Mesarič Štefan, Ižekovci. Javili smo izseljenskomi odposlanstvi, da sta vašivi zavolo slabe hrane zbetežale i spravlenivi v bolnišnico i smo zahtevali, da se na stroške delodajalca spravita domo.

Bolgarija se je odločila.

Kjuseivanov, predsednik bolgarske vlade je skoz Beograd odpotüvao v Berlin, gde so ga slovesno sprejeli. V Beogradi se je prle pogovarjao z našim zvünešnjim ministrom dr. Cincar Markovičom. Oba sta dala izjave od prijatelstva med Bolgarijov i Jugoslavijov. To potüvanje bolgarskoga min. predsednika v Berlin pomeni, da se je Bolgarija odločila za osišče Rim — Berlin. To pa zato, ar Romunija ne štela del Dobrudže, gde prebivajo Bolgari, odstopiti Bolgariji i ar Grčka ne štela dovoliti Bolgariji dohoda do morja.

Nemci se selijo.

Nemška vlada se je sporazumela z italijanskov gledoč na Nemce v Tiroli. Ti Nemci zapüstijo Italijo i se priselijo v Nemčijo. Istotak misli Nemčija preseliti Nemce iz Romunije i Madjarske.

Nemško državlanstvo Gdanski.

Nemčija namerava vsem Nemcom v slobodnom mesti Gdansk podeliti nemško državlanstvo i na te način razpolagati z prebivalstvom Gdanska.

Vredništvo v Lendavi hš. 67, uprava v Črensovcih, Slov. Krajina.

Letna naročnina v državi 30 Din., mesečno 2·50 Din., v inozemstvi 72 Din., mesečno 6 Din. z M. Listom letno 100 Din. Na sküpni naslov pri širitelaj v državi je letna naročnina 24 Din., mesečna 2 Din. — Plačati se mora naprej. Štev. položnice 11806. Rokopisi se ne vračajo. — Cena oglasov: Cela stran 800 Din., pol stran 400 Din. i tak niže. Poslano me d tekstöm vsaka reč 2 D. mali oglasi do 10 reči 5 Din. više vsaka reč 1:50 Din.

Nedela

po Risalaj sedma.

Tisti čas pravo je Jezuš vučencom: Varte se krivi prorokov, šteri prihajajo k vam v ovčenoj obleki, znotra so pa zgrablivi vucje. Po njihovi sadaj je bote spoznali. Je-li berejo s trnja grozdje, ali z oseta fige? Tak rodi vsakše dobro drevo dober sad, slabo drevo pa rodi slab sad. Ne more dobro drevo roditi slaboga sada i ne slabo drevo dobroga sada. Vsako drevo, štero ne rodi sada, se poseka i vrže v ogenj. Zato po njihovih sadaj je bote spoznali. Ne pojde vsaki, ki veli meni, Gospod, Gospod, v kralestvo nebesko: nego, ki spuni volo Oče mojega, šteri je v nebesaj, tisti pojde v kralestvo nebesko. (Mataj 7, 15-22.)

*

Gospod je najprej znao, ka se bo godilo njegovoj Cerkvi. Za svetlostjov pride senca, za zdravjom beteg, za jakostjov hüdobija, za istinov pa laž. Tak je znao, da bodo prišli k vernikom za apoštoli, štere pošila Kristuš, drügi, štere On zove za lažlive proroke.

Krivi, lažlivi proroki prihajajo v ovčjih oblekah. Ovčice so krščeniki. V ovčjih oblekah prihaja, što se na zvüna dela krščenika. Takše skažlivstvo je nevarno. Što ne pazi, skažlivca ne spozna i se ga ne čuva. Tej skažlivci se zovejo zgrablivi vucje, ar majo namen razdreti krščansko vero.

„Po sadi te je spoznali". Krive proroke je lehko spoznati. Nikaj ležej ne spoznamo kak osit i trnje. Človek bi mogeo biti jako nespameten, če bi s trnja pričaküvao grozdje i fige z osita. Tak je z lažlivimi proroki. Lehko je spoznati po njihovom deli i življenji. Od njihovoga življenja piše sv. Paveo: „Znana so dela mesa: nečistost, razvüzdanost, pohotnost, malikovanje, sovraštvo, svaja, nevoščenost, čemeri, nesloga, strankarstvo, vmori, pijančüvanje parovnost i drüge takše reči."

Grozna vrsta grehov, ki vseskoz sprevaja krive proroke od njihovoga rojstva do groba. Pa pogledati je trebe dobro! Človek se ne sme dati vkaniti od spisov i navukuv teh lüdi, ki napadajo kat. Cerkev pa si od njene dühovščine zmišlavlejo vse mogoče hüdobije, da bi tak obrnili pazlivost lüdi od sebe.

Jako nevaren nasprotnik Cerkve je bio francoski modrijan Voltaire. Stavo si je za cio svojega življenja, zatreti katoličanstvo. On je tüdi večkrat priporačao, da trbe lagati pa li lagati. Malo pred njegovov smrtjov so v Parizi vprizorili edno njegovo nesramno igro. Lüstvo njemi je ploskalo pa izročilo lepi venec. Te je že slavni državnik De Maistre napisao od Voltaira obsodbo za večne čase: „Dnes je Pariz venčao moža, šteroga bi v Sodomi kamnjali."

Kristuš je trs, vejice, ki nosijo grozdje so verniki, ki so z Gospodom združeni na sv. križi. Figovo drevo, ki nosi sladek sad, je sv. Cerkev. Zato trbe grozdje iskati pri Kristuši i figov sladek sad v sv. Cerkvi.

Trnje pa je v sv. Pismi znamenje greha. Zato sta trnje i osit podoba grešnoga življenja. Grešno življenje ne rodi dobroga sadü i na njem se naj krivi proroki spoznajo.

Bolgarsko-jugoslovenski pogovori na Bledi.

Na Bledi so se vršili dva dni pogovori med bolgarskim predsednikom vlade, ki je prišo z Berlina, i našim zvünešnjim ministrom od političnoga položaja.

Drüga obletnica smrti † Dr. Antona Bonaventura Jeglič.

(1850—1937.)

Kda je svobodomiselstvo štelo omajati vernost slovenskoga naroda i njemi tak vzeti najdragocenejšo svetinjo, te je Bog dao tomi malomi slovenskomi narodi vodnika, ki ga je vodo dale po pravoj poti, po poti vernosti, kneza i škofa dr. Antona Bonaventura Jegliča. I kda je te mali slovenski narod bio boj za svojo svobodo, je škof dr. Jeglič stao v prvoj bojnoj vrsti. Skoro polovica osemdesetosemletnoga življenja Jegličovoga je bila izključno posvečena deli za poglobitev verskoga življenja i za narodno osamosvojitev Slovencov. Živo je za čast božo i narodovo pravico . . .

Na nebi slovenskoga naroda, koliko je bilo svetlih zvezd, ki so nam pokazale pravo pot i nas, s svojov svetlobov šče vodijo po njej? Na prste bi jih našteli, a bili so velikani. Slomšek, svetniški naš škof, Mahnič, ki je z načeli razsvetlo istino, Janez Evangelist Krek, ki nam je pokazao pot socialne reforme. I njim se pridržüje kak štrti velikan, ki je spadno sredi dela, za svoj katoliški narod i odišeo, da bo, kak vüpamo, šče dele molo za nas, dr. Anton Bonaventura Jeglič, bivši škof ljubljanski i naslovni nadškof garelski. Spomin na toga očo slovenskoga lüdstva, velikoga dühovnika Slovencov, naj oživemo v naših srcaj pri drügi obletnici smrti.

Jegličova življenjska pot.

Dr. Anton Bovaventura Jeglič se je narodo 29. maja 1850. v Begunjah na Gorenjskom (ne deleč od Bleda). Bio je sin kmečkih staršov. V jesen l. 1859. je prišeo v šolo v Ljubljani, v jesen 1861. je stopo v gimnazijo. Od l. 1862. do mature je bio gojenec Alojzijevišča, katoličanskoga dijaškoga zavoda. L. 1869. je napravo maturo z odlikov. Nato je bio kak bogoslovec štiri leta v ljubljanskom bogoslovnom semenišči. V mešnika je bio posvečeni 27. julija 1873. Nato je odišeo na Dunaj v zavod Avgüštinej i je l. 1876 postano doktor bogoslovja. Nato je postao kaznilški kurat v Begunjah. L. 1878. je nastopo slüžbo podvodje v bogoslovnom semenišči v Ljubljani i včio je bogoslovce cerkveno zgodovino, pravo i dogmatiko. V tom časi je pisao že leposlovne sestavke i apologetične članke proti svobodomiselstvi (l. 1870—1873).

L. 1882. je v Sarajevi postano stolni kanonik, upraviteo stolne fare, od l. 1890. dele pa nadškofov generalni vikar (splošni namestnik). Postao je sarajevski pomožni škof i je bio 12. sept. 1897. posvečeni kak naslovni škof siuntski. Po par mesecih prebivanja v Sarajevi je že predgao i pisao po hrvaško. Za redovnice je prestavo premišlavanje v 4 knigaj, pisao v „Vrhbosno" članke bogoslovne vsebine. Od Sarajeva se je poslovio 3. maja 1898., kda je postano knezoškof ljubljanski, kak naslednik škofa Jakoba Misije, ki je postano nadškof v Gorici i sledkar kardinal.

Velikansko delo je včino v ljubljanskoj škofiji z organiziranjom delovanja i življenja, dühovnikov kak vernikov, v slovenskom narodi pa kak podpirateo šolstva, braniteo narodnih pravic, kak pisateo knig versko i verskovzgojne vsebine. Napisao je vse vküper do 100 brošuric i knig.

Oživo je škofijske sinode (zborovanja dühovnikov); sam je je vodo štiri. Neprestano je priporačao misijone po faraj, Marijine drüžbe i vpelao vedno češčenje Olt. svestva. Bio je düša številnih katoličanskih shodov i veliki prijateo orlovstva, Krščanske socialne zveze i izobraževalnih drüštev. Kak svoj velikanski spomenik si je zapüsto v zavodi sv. Stanislava v Št. Vidi nad Ljubljanov, šteroga je dao postaviti i l. 1905 v njem otvoro prvo slovensko gimnazijo. V agitaciji za majniško deklaracijo iz l. 1917 je Jeglič pozvao zastopnike vseh slovenskih strank, da so sküpno ž njim podpisali pritrdilno izjavo. Kda so Italjani segali po slovenskoj zemli, je odišeo v Pariz i London, da pridobi prijatele za slovenski narod.

V trdom deli so pešale njegove telovne moči, čiravno je bio njegov düh ešče izda gibčen, bister i čili. Morao je dobiti za svojo düšnopastirsko slüžbo pomočnika, ka se je zgodilo l. 1929, kda je zdajšnji ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman postano škof koadjutor (pomočnik). Škof Jeglič je za leto dni, 1. julija 1930. prepüsto škofijo svojemi pomočniki. Postano je naslovni nadškof garelski i naselo se je v Gornjem gradi v Savinjskoj dolini, kde ma ljubljanska škofija imanje. Živo je tam v samoti, a na slovenski narod ne je pozabo, nego je sledio javnomi življenji i vsikdar s krepilnov rečjov podpirao vsako delo v hasek tak lüblenoga slovenskoga naroda. Jeseni 1935 je našeo novo prebivališče v samostani očetov cistercijanov v Stični na Dolenjskom. V samoti tihoga samostana je čakao zadnje dni.

(Dale)

Dobrota je največja privlačna sila na svetu.

„Za razveselitev samega sebe potrebuje človek modrosti v dejanju, za veselje, ki ga hoče človek pripraviti bližnjemu, je potrebna dobrota" pravi Bone. (Lesebuch 191.) Stvarnik ne gleda na denar in na mogočnost pri človeštvu, ampak ceni dobroto in plemenito vedenje. (Péczely jun.) Da, dobrota je največja privlačna sila. Veliki možje, ki so se odlikovali v tej plemeniti čednosti, so vredni našega zanimanja, kajti postati dober ni lahko. Veliko samozataje in premagovanje je treba, da postane človek dober, potrpežljiv. Sv. Franc Salezij nam o tem veliko piše in sam pravi, da ga je celo življenje ta boj spremljal. Pod dobroto tukaj ne mislim čustvene prijaznosti, nemožate popustljivosti, suženjske vdanosti, ampak oni možati toda ne napihnjeni nastop, ki se razodeva v slučajih, ko mora človek tudi neljube slučaje, ki se primerijo vsakdanjem življenju, tako urediti, da ne dovoli krvi, da bi zavrela in si nad bližnjim našim dala duške vsej svoji nejevolji. Z eno besedo: človek mora biti „gospod" sebe in svojih čustev. Dobrota nam pokaže, do kake stopnje popolnosti smo zmožni razviti naše duševne sposobnosti. Kdor je zmožen samozataje, ta je zmožen pridobivati druge. Dobrota namreč daje nevidno moč privlačnosti. „Prijatelju dobro storiti ni tako lepo, kakor je škodljivo potrebnega v nesreči zapustiti, toda ne maščevati se nad sovražnikom, četudi bi videl, da je priložnost na dlani, to je plemenita dobrota." To pravi že pogan, grški pisec Plutarch. Svetopisemskih rekov ne bom našteval, slišimo jih od nedelje do nedelje. Sv. Zlatoust pravi: „Nič tako ne privlači srca kakor dobrota, če je Stvarnik poslal dobroto z neba, je storil to zato, da z njo človeku pokaže pot nad zvezde k nebu." Zlatoust postavlja dobroto nad čudeže. Samo dobrota je pridobila svet za krščanstvo in dobrota krščanstvo vzdržuje in pridobiva dandanašnji milijone v misijonskih deželah. Velik asket Faber piše: „Dobrota je sila, ki zamore storiti svet srečnim, dobrota nas približuje Bogu. Mnogi ljudje vzamejo s seboj v grob mnogo plemenitih čustev, ki jih niso razvili, ker ogrevajoče „sonce" dobrote ni ogrelo teh čustev. Dobrota je često edini dokaz, ki ga ne zamore ovreči človeška prevzetnost. Sovražniku često nič tako ne vzbuja spoštovanja nego dobrota, s katero se mu približaš. „Srce ne razume nobene govorice tako dobro, kakor ono od srca. Iz srca mora priti, kar na srce hoče vplivati", pravi Goethe. (Faust. II. str. 225.) Najlepša dota, ki smo jo zmožni dati našim potomcem, je dota dobrega srca. Naš čas potrebuje veliko dobrote. Vse socijalne krize bi bilo konec, ko bi bila dobrota kraljevala v našem času. Nevera v človeštvu bo minula, ko bo v srcih ljudi vzklila dobrota. Najponosnejši spomenik na svetu, postavljen še tako trdno, je minljiv, toda srčne dobrote ne uniči ničesar.

Človek ni nikoli tako lep, nego ko je plemenit (Jean Paul). Ne maščevati se, to je plemenito. Sovragu skrivaj dobro delo storiti, to je nebeška plemenitost. (Klopštrek.) Maščevanje je dediščina slabičev! (Kőrner. Rozamude, 5, 3.) Bog je, ki je poklican, da s sodbo maščuje naše sovražnike. (Schiller. Wilh. Tell. 4. 3.)

Dobroto deliti, jezo zatajiti se pravi: doseči najvišjo popolno osebnost.

Štefan Rous.

G. Benko Jožef 50 letnik.

Gospo industrijalec i bivši narodni poslanec g. Benko Jožef, obhaja 50 letnico svojega rojstva. Gospodi Benki kak javnomi delavci Slov. Krajine i veleindustrijalci, ki je z svojov darovitnostjov podpirao ne gledoč na versko pripadnost siromake, kulturne i socialne ustanove, iz srca želemo: Bog ga živi duga leta i blagoslovi njegovo delovanje na düševni i časni hasek njegov i našega naroda.

Matija Balažic:

Na križopotji življenja.

Lüdje so vreli od vseh krajóv. Svioni robci so šümeli i se lesketali v jütrašnjem sunci, migetale so nabrane janke. Ženske so v rokáj nosile molitvene knige. Nemir, radosten smeh i glasen guč je je sprevajao.

Prihajali so iz vseh vesnic pa far. Iz gornjih pa dolnjih krajov i šče s Preka. Dečki so koračili z razkapčenimi kaputami, z rokami v žepaj. Posamične vesnice so mele svoje čupore. To ali ono čuporo so zasrbele roke, da bi obračunala i poravnala stare račune s čuporov, s šterov so se ravno srečali. Zvékšega so se pripelali na potačaj pa je djali k strani po bližanjih hižaj. Lüdje so si glasno pogučavali i ne mogli zadržavati svojega veselja, gda so se páli srečali stari poznanci, botrina pa rodbina. Tü pa tam si je šteri s cinkanjom na svojem potači delao tér med tov valovéčov vnožinov lüstva.

Komedija se je nevtrüdno vrtela, kričeča muzika jo je sprevajala, šteroj je prednjačila frtata ladica. Včasih so se vozili na opasanih konjaj, kočijaj i pisanih ladjaj. Zdaj pa dečko ali ženska, ki z visikim hreščečim glasom zové mladino na komedijo, prime za tenki lančk, na šterom visi sedalo, te za časek zadrži, nato pa püsti i ti visiko zletiš, da ti skoro vzeme vso sapo. Včasih zna šteri pri tom nesmileno tresnoti v prednjega sosida. Pri komediji se je nagrnilo največ decé, šteri so držali v žepi mogoče zadnji dinar, samo da do se šli šče ednok vrtit.

Kodiši kre poti so molili na glas pa prosili mimoidoče edni od srcá, drügi skažlivo i se zahvalüvali za vsakši dar. Eden je meo leseno nogó, drügi je bio brezi leve roké, tretji je bio slepi, štrti pa si je znankar sam tak gibčno podvino nogó, da bi zbüdo več smilenja pri lüdej.

Vsa ta vodina lüdi se je prelevala se pa ta. Vsa cesta od cerkve pa do komedije, je bila náponi puna lüdi, da si si z žmečavov delao ter med njimi. Edni so se stavlali poleg šatorov, gledali razpostavleno blago, primali, težkali v roki, se pogajali i šli dale. Molitvene knige, čisla, kepci, glendala, robčeki, vse je bilo znavešeno. Vse puno pisanoga cukra je biló, da so celo ose zavohale i silile kcoj. Nad vsem tem vrenjom pa so zvonili pa spevali zvonovje, da je njuva svetešnja pesem odmevala po ravnici i se spreletavala nad tov vnožinov. Zvonar, v novom obleči i gladko obriti, je z velkov važnostjov hodo okoli i si je dnes vüpao stepsti za vüha kakšega maloga huncvuta. Lüdje so prihajali pa odhajali v cerkev.

Dnes je zaistino biló vse svetešnje: cerkev, glasi zvonov, lüdje pa cesta. Vsakši je pozabo na vsakdenešnje skrbi i iz stotin obrazov toga lüstva je sijala svetešnja radost. Nazadnje je vküp zazvonilo z vsemi zvonámi za božo slüžbo. Breka je vtihnola i lüdje so pritisnoli proti predganici.

Predga se je začnola. Nekelko menši plivanoš iz sosidne fare je stao na predganici, oblečeni v belo robačo i s knigov pred sebov. Bio je rdeči v obraz pa zdravih i naphanih lic, štere so njemi šče bole žarele od vročine.

Z visikim glasom je gučao od nepremaglivosti pa trdnosti katoličanske Cerkve, štero ne bodo premagala peklenska vrata:

„. . . Na trdnoj pečini stoji katoličanska cerkev, trdno bo stala do sodnjega dneva, vsi njeni sovražniki so se potopili i se bodo v morje svojih hüdobij. Gda človek gleda to ladjo, štera že devetnajststo let plava po morji, pa ne zgübila niti edne deske, te smo lehko mirni i brezi skrbi za njo. Pa čiravno je kakši slabi marinar na ladji ali kakši svitek starih, pozablenih vož v koti, vse to nemre staviti pa zmenšati te večne ladje. V denešnjih dnevaj, gda si mislimo, da se je denešnji svet obrno od Boga, i se nám vidi, da ide mimo Cerkve pa papo, kak mimo kamla na cesti, jasno vidimo, da té denešnji svet, čeravno nerad, more računati s Cerkevjov pa papom. Zato vse svoje sile naravnavajo na to, da jo spodkopajo a nega je sile na sveti, štera bi jo razrüšila."

Mogočno je grmelo iz njegovih prs i se radüvao nad zmagov Cerkve. Nato si je obrisao z rokov znojnato čelo i pravo dale:

„Dosta preganjanja pa trplenja more prestati Cerkev. Ve je trplenja dosta na sveti. Več ga jé kak znamo za njega. Ne obsije ga vsega sunce, lüdje dostakrat skrivlejo svoje trplenje pred drügimi, tüdi sram jih je. Kelko vzdihov je na sveti, za štere zna samo noč, kelko skuz, za štere zna samo orošeni zglav-

Glasi iz Slovenske Krajine.

Na podporo Novin je poslao Ozvatič Štefan iz Francije 21 din. Bog povrni!

Sprejem dijakov v Martinišče. Vodstvo Martinišča obvešča stariše, ki bi radi dali svoje sinove dijake v Martinišče, da to kim prle sporočijo ali se pa sami oglasijo v Martinišči. Zavolo plačüvanja je najbole, da se osebno pogovorijo. Zavod je namenjen v prvoj vrsti za dijake Slov. Krajine, zato pa naj bi se ti končí do zadnjega julija javili. Tisti dijaki pa, ki so že bili lansko šolsko leto v Martinišči, naj tüdi sporočijo, če pridejo nazaj.

Šolski uspeh dijakov iz Martinišča. Na konci preminočega šol. leta je bilo v Martinišči 101 dijakov. Od teh jih je zdelalo z odlikov 16, s prav dobrim 34, z dobrim 34; ponavlalni izpit jih ma 15, ponavlali do razred 2.

Zaročila sta se gd. Kolenko Marica, vučitelica v Bakovci i g. Babič Matjaš, šolski upraviteo v Turnišči. Čestitamo.

Sr. Bistrica. Premeščena je vučitelica ga. Kolšek Sabina v Središče pri Dravi i gdč. Kelenc Veronika v Bakovce.

Gasilska četa v Črensovcih se g. bani lepo zahvalüje za naklonjeno podporo v zneski 500 Din.

Sprejem naših novomešnikov. V nedelo, 9. julija popoldnevi so se vrnoli od svojega posvečenja iz Maribora domo naši štirje novomešniki, štere je narod z dühovščinov toplo sprejeo i ki so obslužili večernice i dali prvi blagoslov z Najsvetejšim. Sprejemi so se vršili že na treh kolodvoraj i potem doma. G. Balažica so v Lendavi sprejeli g. župnik Bakan z kolesarji, gasilci i Marijinov družbov, štera njemi je zaspevala dve lepivi pesmi. Doma ga je sprejeo g. Berden i cela Hotiza. G. Gjurana so v Renkovcih pozdravili kolesarje, ki so ga sprevodili do cerkve, gde ga je sprejeo z rečmi lübezni g. dekan Jerič i pozdravila Marijina družba i deca.

Zadružni den v Medjimurji. Julija 9. se je vršo zadružni den v Belici poleg Čakovca, šteroga se je vdeležila po svojem tajniki tüdi hranilnica i posojilnica v Črensovcih, štera je pomagala leta dugo to i tüdi drüge medjimurske posojilnice. Posojilnica v Belici je obhajala te den svojega obstoja 10 letnico i zednim se je vršo njeni občni zbor. Zadrugari medjimurski so se najprle zbrali v cerkvi i zadostili svojim verskim dužnostim, zatem so pa obdržali spravišče, na šterom so govorili g. Gortan od ZZ. v Zagrebi i g. profesor Kuntarič. Za predsednika beliške posojilnice je zvoljeni Baksa Florijan, ki je meo z črensovskov agrarnov zadrugov i posojilnicov duga leta najprisrčnejše stike. Po spravišči je posojilnica v Belici pogostila v občinskoj hiši zastopnike povablenih zadrug. Goščenje prav dobro so pripravile vrle i prilične kmečke Medjimurke. Iz srca želemo, da se zadružna miseo vtrdi v Medjimurji na hasek dobroga naroda.

Odborova seja Rafaelove družbe se je vršila 9. julija v Črensovcih. Poročala sta preč. gg. izseljenskiva dühovnika Škafar Ivan i Camplin Ivan. Tajniško poročilo je dao g. Rous.

Z Francije so se vrnili domo na počitnice g. Camplin Ivan, izseljenski dühovnik. Doma ostanejo do konca toga meseca. Naj njim dober Bog blagoslovi prezaslužene počitnice.

Ižakovci. Kralevskoj banskoj upravi se najtoplej i prisrčno zahvalimo za svoto 3000 Din., štero smo dobili za delo pri nasipi v okraji Ižakovci. S tem nasipom smo velika vrata zaprli pred vodov, da ne bo več davala svoje valove k siromaškim hižam i vznemirjala naroda.

Žižek Mihal.

Kobilje. Preminočo nedelo je bila v našoj cerkvi lepa slovesnost. Naš g. dühovnik so ustanovili za šolsko deco Marijin vrtec. 80 malih dečkov i deklic je bilo te den sprejetih v Marijin vrtec. Bog daj, da bi ta deca pod Marijinim varstvom tak živela, da bi njihova srca bila prave žive rože v vrtci Marijinom.

Boji na mandžurskoj granici.

Borbe med Rusijov i Japonskov so vedno vekše i v boj segajo z obe strani vedno močnejše sile. Borbe se vodijo hitro i je gibanje vojske najhitrejše, ka jih pozna zgodovina na Dalnjom vshodi. Kak pravijo Japonska poročila, so Rusi zgübili že okoli 300 letal, to se pravi dve tretjini vsega letalstva, šteroga ma Rusija na Dalnjom vshodi.

Volitve v glavni odbor JRZ.

Mesto dr. Stojadinoviča je ednoglasno bio v nedelo v Belomgradi zvoljen za predsednika JRZ stranke dr. Dragiša Cvetkovič, predsednik vlade, za podpredsednika dr. Korošec i za 2. podpredsednika dr. Kulenovič. Pri toj priliki je držao dr. Korošec lepi spominski govor od † dr. Spaha. Po soglasnom sklepi glavnoga odbora so izključeni iz stranke JRZ. sledeči poslanci: dr. Stojadinovič, Djura Jankovič, Ugrin Jokšimovič, Dušan Letica, dr. Niko Novakovič, Svetozar Stankovič, Svetolir Stankovič, Dobrivoj Stošovič i Dušan Priskovič. Zmed teh izključenih jih je že več nosilo ministrske časti, najvekšo pač dr. Stojadinovič. Takša je slava sveta. Na toj važnoj seji je bio tüdi dr. Klar, lendavskoga sreza poslanec. Kak kotriga glavnoga odbora je znova zvoljen.

Fantovskim odsekom.

Mladec s ponosom služi svojemu narodu in svoji državi.

Danes imamo že svojo narodno državo Jugoslavijo! Imamo to, o čemer so samo sanjali predniki naši. Dosegli smo, v kar so samo zaupali voditelji naši prejšnjih stoletij. Naša država je sad stoletnih bojev, je sad prestanega gorja, krivic i trplenja. Ustvarjali so jo in jo ustvarili naši največji in najboljši možje. Zato je naša dolžnost, da mi ljubimo, da čuvamo to svojo državo Jugoslavijo. In mi jo hočemo čuvati, jo hočemo braniti pred vsakim sovražnikom našim, ker vemo, da nam je potrebna, če hočemo ohranjati in ohraniti svoje slovenske svetinje. Vemo, da je potrebna prav tako Slovencem, kot tudi Hrvatom in Srbom. A le medsebojna sloga in enotnost nam daje zagotovilo, da bomo mogli zmagati vse napore in premagati vse nakane onih, ki bi nas mogoče radi vrgli zopet nazaj v položaj tlačanov in brezpravnih. Za nas Slovence, Hrvate in Srbe velja v polnem pomenu: kdor noče imeti brata za brata, bo imel tujca za gospodarja!

Mladci! Mi smo ponosni Slovenci in odločni Jugoslovani. Iz tega ponosa naj raste odločno delo naše, s katerim bomo čuvali svojo zemljo, svojo besedo, pesem, s katerim bomo gradili svojo kulturo. Hočemo graditi v trudu in znoju, polnem radosti, svojemu narodu in svoji državi slavo in čast!

Mladec je ves zavzet za svojo organizacijo.

Slovensko ljudstvo je izobraževala, slovensko in katoliško zavest je med slovenskim narodom v veliki meri ohranjala in utrjevala vprav naša organizacija. Ko je bila pred desetletji ustanovljena, je bila ustanovljena prav s tem namenom. In potrebna, zelo potrebna je bila že takrat. Mnogi slovenske krvi so namreč izgubljali slovensko zavest. Njih delo je v zvezi s tujcem rušilo to, kar je slovenski narod v zgodovini s težavo zgradil in branil. Tuj jezik in tuja kultura je bila tem ljudem svetejša, kot materina slovenska. Naša organizacija je že takrat uspešno nastopila proti takemu rušenju slovenskih svetinj. In kdo bi mogel danes prešteti tisoče in desettisoče raznih prireditev, kdo stotisoče predavanj, ki jih je prirejala naša organizacija v svoji preteklosti za našo mladino, za naš narod! A vse to ogromno delo je vedno vršila le iz ljubezni do svojega naroda, iz skrbi zanj in za njegov procvit in napredek.

Bliža se veliki **kongres Kristusa Kralja** v Ljubljani. Povsod pri nas bi zdaj morali govoriti o Kristusu našemu Kralju: Kristus Kraljuj! Kristus mora kraljevati!

Prav lepo nas pripravlja na kongres knjiga:

APOSTOL KRISTUSA KRALJA.

Knjiga je tako lepa, da je bila prva izdaja hitro razprodana in zdaj je izšla že druga izdaja. Knjiga tako presunljivo govori o veliki Jezusovi ljubezni do nas in o zaupanju, ki ga moramo imeti nanj. Navdušuje nas za velikodušno in požrtvovalno delo za Kristusovo kraljestvo in tako vzgaja apostole. Apostol pa mora biti vsak katoličan. Berite jo in širite posebno med člane verskih in katoliških društev.

Cena je zelo nizka: broširana stane 10 din, po pošti 12 din; v platno vezana pa 16 din, po pošti 18 din. Pišite na naslov: Glasnik presv. Srca Jezusovega Ljubljana, Zrinjskega cesta 9.

Slovenski delavci!

Vsi v Franciji živeči Slovenci, za vse informacije glede

potovaja v domovino

se obrnite na edino jugoslovensko agencijo **„PUTNIK“**

18. rue de la Michodiére, PARIS II.

Vozne karte po najnižjih cenah!

Menjamo denar po najboljšem kurzu!

Dopisujemo v slovenščini!

Začetek šol. leta

na banovinski kmetijski šoli v Rakičanu pri Murski Soboti.

Na banov. kmetijski šoli v Rakičanu se začne novo solsko leto dne 1. oktobra 1939. Šola je enoletna in traja od 1. oktobra do 31. avgusta. Šolsko posestvo obsega 97 ha obdelovalne zemlje in 24.5 ha gozda. Na tej površini se goje vse kmetijske panoge v takem obsegu, da tvori zavodova kmetija zaokroženo gospodarsko enoto zase, ki zadostuje v dovoljni meri za teoretični in praktični pouk iz vseh kmetijskih panog, predvsem pa iz poljedelstva, živinoreje, sadjarstva in deloma tudi iz vinarstva. Ob tej razvrstitvi panog si prisvojijo učenci s teoretično naobrazbo tudi praktično znanje, da ga lahko po dovršitvi šole s pridom uporabljajo na domačih posestvih. Vsi gojenci stanujejo v zavodu, kjer imajo hrano in vso drugo oskrbo. Za sprejem je potrebna starost najmanj 16 let in ne večja od 25 let ter z dobrim uspehom dovršena ljudska šola. Mesečna vzdrževalnina se določi po premoženjskih razmerah prosilcev ter znaša 75 Din do največ 300 Din.

Prošnjo za sprejem (banovinski kolek 10 Din) je poslati ravnateljstvu banovinske kmetijske šole v Rakičanu pri Murski Soboti takoj, najkasneje pa do 25. avgusta 1939. in priložiti: 1. krstni list, 2. domovnico, 3. odpustnico, odnosno zadnje šolsko spričevalo, 4. spričevalo o nravnosti pri onih prosilcih, ki ne vstopijo v zavod neposredno iz kake druge šole, 5. obvezno izjavo staršev, odnosno varuha (banovinski kolek 4 Din), da bodo krili stroške šolanja, 6. obvezno izjavo staršev ali varuha (banovinski kolek 4 Din), ki računajo na banovinsko ali kako drugo podporo iz javnih sredstev, da bo njih sin ali varovanec ostal pozneje na domačem posestvu, v nasprotnem primeru pa povrnejo zavodu iz javnih sredstev prejeto podporo. 7. Davčno ali občinsko potrdilo o imovinskem stanju, o velikosti posestva in o višini neposrednih davkov pri vseh onih prosilcih, ki reflektirajo na znižanje vzdrževalnine.

Pridni sinovi manj premožnih posestnikov pa naj obenem zaprosijo za primerno mesečno podporo pri pristojnih sreskih kmetijskih odborih. O sprejemu se obveste prosilci pismeno. Vsa nadaljna pojasnila daje na željo ravnateljstvo in sreski kmetijski referent v Lendavi.

Ravnatelj:
Ing. F. Mikuž s. r.

Častna izjava.

Jaz podpisani Mayer Dezider, trgovec in gostilničar Motvarjevci, s tem izjavljam, da so neresnične vse klevete in žalitve, ki sem jih začetkom junija 1939 izrekal in razširjal v Kobilju in Motvarjevcih o Ferencek Marjeti, pos. v Kobilju št. 197, Gönc Juliji roj. Magdič, pos. Kobilje št. 199, in o Gönc Veroni, roj. Gjeneše, pos. v Kobilju št. 217.

Preklicujem vse te neresnične obdolžitve, obžalujem, da sem jih izrekel ter zgoraj imenovanne prosim za odpuščanje z zahvalo za odstop od kazenskega pregona.

Mayer Dezider l. r.

---

nik. Kak senca je trplenje, štero vsikdar sprevaja človeka kak veren pes, ki ne laja vsikdar, pa li pomali brezi prestanka grizé. I što je tisti, ki se največ trüdi, da bi zménšao pa omilo to trplenje na sveti. Papa i njegovi dühovniki. I zato preganjati pa klati dühovnike, ki so boži služabniki na zemli, ne bože delo, liki šatanova hüdobija, štera šče nigdi na sveti dozdaj ne prinesla lüstvi haska, ešče menje pa sreče...

Bodimo pa osvedočeni, da je nemogoče hoditi za Kristušom, da ne bi zádenoli v križ. Ne mogoče delati za nebesa, da ne bi divjao pekeo, da ne bi se proti postavlao šatan. Gda so apoštola Petra rázpnoli na križ z glavóv proti zemli, gda je vgašüvalo njegovo življenje i njemi zastajalo srcé, so šče šepétale njegova vüsta: ‚Gospod, ti znaš, da te lübim!‘

Tüdi mi, iz lübezni do križanoga Boga, radi prenašajmo vsakdenešnje težave i ne bojmo se nikaj, tüdi če se za hip zakmiči nebo nad katoličanskov Cerkevjov. Mi nosimo s trdnim osvedočenjom v sebi zagotovilo Boga-Kristuša, šteri je pravo: ‚Ne bojte se, jaz sam z vami vse dni do konca sveta. Jaz sam svet premagao!‘ Amen.“

Nato je lüstvo zavalovelo. Vročina je bila velka. Ženske so si držale marelo nad glavámi. Lüdje so se zgrnoli v cerkev i se tak natiskali, da voda ne bi prišla do téo.

Predgarove reči so se čüdovito živo vtisnole v Jančekovo srcé. Nekam omotičen je šô gori na dile. Čüdovito lepó je Janček igrao i ešče lepše i mehkejše so spevali pesmarje.

Meša je minola. Lüstvo se je vsipalo iz cerkve. Ženske so si popravlale robce, štere so si zavolo vročine poveznole na zátanik. Lüdje so se gnetili okoli šatorov, gde so bilá razpostávlena velka pa mala srca z nekšimi napisi i malimi glendalami na sredi. Vse poprek so bréčali, se iskali i zazávali botrino na obed, je vlekli za rokáve. Botrina se je eden časek branila, nazadnje pa je li šla: ka bi si pa mislili, če bi se na prvo reč vdali. Rabuka je bila čiduže vekša. Deca so ferlüžila na kokoteke pa žvegle, se motovilila med nogami starejših, da je je šteri zdaj pa zdaj znao kresnoti. Trgovci so na ves glas dopovedavali lüdem, da majo najbôše blágo. Kre grabe je škripao nekši šterc na razglašeno frtataladico, da je vse cvililo v njoj. Od kovačnice je prihajala hreščeča muzika i vdarjanje na bobén.

Janček se je stavo pri lectari i prebirao konje pa bábike za domačo deco, štera so se nagnjela okoli njega. Vse je obdélo.

„Stlic, meni pa tisto čislo“, je pokazala Agica na venec, gde so bilé na niti napelane i nabrane rdečkaste kruglice iz lecta. Obeso ga njoj je na šinjek i pravo:

„Če boš vrla pa rada molila.“

„Bom“, i že odbežala kazat domo.

Vsi so že dobili. Gda je plačüvao račun, je zagledno ne daleč Vinceka, Lizikinoga bráčeka, šteri je rad vlekao palec v čobaj.

„Šče ti hodi esi, da boš jahao konja domô“, i njemi stisno konja v rokó. „Samo pazi, da ti ne vujde“, je pravo Janček za njim, gda je Vincek veselo odbežao proti domi.

Janček se je potopo med lüdi. Naleto je na dekline.

„Ka nam nikaj ne küpiš, bar kakše srcé?“ so ga obkrožile.

„Ka ga nemate samé? Ve ste ga pa ne znam komi odale“, se jim je nasmehno.

„Bog zna, če bi je šteo što küpiti, Lizika bi že mela dobroga küpca“ so ga dražile.

On nikaj ne odgovoro na to. Samo na tihom se je smejao.

Gda je domá vrgeo kaput na posteo i ga obino hlad domače hiže, da se je prvi hip napravila kmica pred očmi, če je stopo notri, je najšeo pri stoli možaka iz sosedne vesi, s šterim so si bili v rodi. Pomali je pio vino i odščipavao vrtanike.

„Bog daj, stric“, je stopo Janček k njemi i ségnola sta si v roké. „Ka pa bole ne pijete?“ Natočo njemi je vino v kupico.

„Ne sam ravno tak žéden, ali spar je takši, da se šče dnes zna kaj vlejáti“, se je brano. Bio je sühoga, čontenoga obraza i vtunjenih oči.

„Lepó so predgali dnes, jeli?“ je za časek spregučao,

„Lepó!“ si je vseo Janček. V misli so se njemi páli vrivale tiste reči, gda je predgar gučao od nepremaglivosti Cerkve pa od trplenja, šteroga morejo vzeti na sebe tisti, ki ščéjo slüžiti drügim. Ali ne bila to boža roka, štera je narahi, pa itak zadosta glasno klonkala na dverice njegovoga srca? Ta roka naj bi ga prijéla za njegovo rokó i ga vodila na pot, kama šče zdaj sam ne vüpa, Zdaj stoji na križopotji, odked se cepijo ceste na vse kraje v svet. Doségamao se od toga ne spitavao. Osem let je hodo v gimnazijo, se včio, kak so zahtevali znatiželni profesorje. Dosta včenjá je biló pa prišeo je den, gda je dao slovo tistim debelim zidovom, za šterimi si je nabirao znanje i se páli napoto v domačo ves. Srcé njemi je juvkalo, gda je pali prišeo med domače lüdi, gde se je, kak si je sam na tihom pripoznao večkrat, najbole počüto. Kak so zaplale njegove prsi i se globoko oddehnole!

Nikaj se ne ločo od drügih veških dečkov, delao je kak oni, se veselio ž njimi, hodo na proščenje pa v gorice, gde se je znao včasih malo natreskati. Rad se je povračao med svoje domače lüdi, ar je je lübo. Lübo je, mogoče tem bole, ar je poredci vido i je večkrat mogeo zapüstiti. Gda je bio daleč vkraj od njih, v mesti, je mislo z lübeznostjov na njé i te so njemi bili najbliže. Noso je v svojem spomini na nje samo to, ka je bilo dobro i zavolo toga dobroga, ka majo na sebi, je tak rad pozablao na telko hüdoga, ki ga je znalo doleteti v življenji. Celó tisto slabo, ka ga je znalo doleteti od teh lüdi i ka bi inači žmetno odpüščao, je zdaj rad brisao iz srcá. Znao je, kakšo želo gojijo domači, vido je, s kakšov lübeznostjov misli cela ves na njega. On pa stoji na križopotji cest...

(Dale.)

Kongres Kristusa Kralja v Ljubljani

od 25. do 30. julija 1939.

Polovična voznina za kongres dovoljena. Generalna direkcija drž. železnic kralj. Jugoslavije v Ljubljani nam sporoča, da je prošnja pripravljalnega odbora za KKK, naj se vsem udeležencem kongresa dovoli znižana polovična voznina na drž. železnicah, ugodno rešena pod št. 51896|39 22. VI. 39. Udeleženci kongresa morajo pred odhodom kupiti celo železniško vozovnico in žel. obrazec K 13 na podlagi kongresne legitimacije. Kupljena cela vozovnica velja za brezplačen povratek s potrdilom kongresnega odbora o udeležbi lastnika vozovnice na KKK v Ljubljani. Udeleženci iz inozemstva kupijo na obmejni postaji celo vozovnico na podlagi potnega lista in kongresne legitimacije.

Nadškof Zichy o kongresu. Nadškof v Kalocsi na Madžarskem Julij grof Zichy, ki je pokazal že prej veliko zanimanje za Regnum Christi, nam je poslal pismo, v katerem pravi, da se kongresa sam sicer ne bo mogel udeležiti, pač pa mu želi velikega uspeha in daruje v namene kongresa 300 P (pengö je približno 10 din) Obenem nam piše, da bo poslal na kongres nekaj svojih duhovnikov, med katerimi omenja gg. dr. Otto Angelija, dr. Jožefa Erdösa in dr. Gerarda Belona, prof. teološke fakultete.

Vsem župnim uradom! Te dni smo ponovno razposlali vsem župnim uradom kongresne lepake. Lepo prosimo čč. gg. župnike, da jih izvesijo na vidnem javnem mestu. S tem budimo zanimanje med narodom za kongres.

Pripravljajte! Kongresni odbor lepo, lepo prosi vse, ki jim je naložena skrb, da organizirajo udeležbo mladine, da pošljejo prijave čimprej. S tem olajšate delo odboru. Prijavljajte tudi druge udeležence za kongres. Pó vseh župnijah smo že ponovno razposlali dopisnice kot prijavnice. Pošiljajte jih na škof ordinarijat v Ljubljano!

Senzacija na kongresu. Senzacija na kongresu bo španska razstava. To je razstava o komunističnih lažeh in propagandi, ki so jo komunisti delali za svojo satansko stvar v mučeniški Španiji. Razstavo vodi in prireja znani p. Jožef Legit iz Rima, urednik kat. informativnega lista „Lettres de Rome". Takoj po koncu državljanske vojne je odšel v Španijo in si tam na lastne oči ogledal grozote divjanja komunistične vlade nad cerkvijo. V Ljubljani bo imel v razstavi tudi predavanje o Španiji. Ta razstava bo gotovo ena največjih zanimivosti na kongresu.

Polnočnice po vseh ljubljanskih cerkvah bodo na kongresu še posebna privlačnost. Vršile se bodo v noči od sobote 29. na nedeljo 30. julija. S polnočnico, ki bo navadna tiha sv. maša, je združeno ljudsko petje. Polnočnice bodo dale kongresu le še bolj slovesno sliko. Že v naprej opozarjamo na polnočnice udeležence kongresa. Pohitite v kongresnih dneh v slavnostno Ljubljano in s svojo mogočno udeležbo počastite nebeškega Kralja, ki Mu Ljubljana pripravlja tako veličastne manifestacije.

Iz Zagreba. Slomškovo prosv. društvo v Zagrebu je ustanovilo svoj pripravljalni odbor za kongres KK. Udeležilo se ga bo njegovo članstvo v številu kakih 100 oseb. Prišli bodo v Ljubljano za zadnji dan kongresa t. j. 30. julija. Močno nas veseli, da bomo v svoji sredi pozdravili tako močno skupino vernikov iz Zagreba.

Kongresne knjižice in znaki so pripravljeni za razpošiljanje po posameznih župnijah. Opozarjamo župnijske pripravljalne odbore, da jih bodo takoj začeli prodajati, ko jim jih bomo dostavili. S tem boste delo odboru znatno olajšali in pospešili priprave za kongres.

Veliki kat. list „Kultura", ki izhaja v Poznanju na Poljskem, kjer se je predlanskim vršil V. svetovni kongres KK, prinaša v svoji zadnji številki velik članek o letošnjem kongresu KK v Ljubljani. Obenem s člankom objavlja sliko kongresnega znaka. To nam da slutiti, kako živo se na Poljskem zanimajo za naš kongres.

Največji italijanski kat. dnevnik „L' Avenire d' Italia" je 24. junija prinesel krasen članek o ljubljanskem kongresu KK. Zelo lepo in laskavo piše tudi o Ljubljani kot kongresnem mestu.

Pripravite se na sprevod. Ena glavnih točk na sporedu kongresa KK je sprevod v nedeljo 30. julija popoldne. To bo sprevod kat. organizacij na Stadion, kjer bo zaključna slovesnost kongresa. Javnost bodi na sprevod opozorjena že zdaj, da se nanj pravočasno pripravi. Natančnejša navodila bomo izdali in objavili v kratkem. Vsaka organizacija zase naj razmišlja, kako se bo sprevoda udeležila. V sprevodu morate nosti veliko zastav in praporov. Kranjska dekanija je dala prav za to priliko izdelati ogromen križ, kakršnega so pred 100 leti prenašali Tirolci, in katerega bodo naši vrli Kranjčani nosili v glavnem sprevodu Vsak po svoje, kakor se mu zdi primerno. Gorečnosti in požrtvovalnosti ne stavljajmo meja!

Esperantisti in kongres Kristusa Kralja. Na pobudo Jug. kat. esperantske lige se pripravljajo tudi esperantisti na kongres KK. Predsednik lige g. Golobič Peter, ima v radiu vsak zadnji petek v mesecu 10 minut trajajoče predavanje o kongresu v esperantskem jeziku. Radio postaja je dobila zahvalne dopise iz štirih držav (Francije, Madžarske, Nemčije in Švedske). Jugoslov. kat. esperantska liga pa bo imela ob času kongresa svoj tretji občni zbor, ki se bo vršil v soboto, 29. julija. Pozivamo jugosl. esperantiste, da se mednarednega kongresa KK v velikem številu udeleži. Ne odlašajte s prijavami!

Osservatore Romano, vatikansko glasilo je našemu kongresu zelo naklonjeno. Prineslo je zgodovino kongresov KK, ki je bila napisana in mu odposlana na izrečno željo, sporočeno nam iz Rima samega. Že dvakrat je prineslo sliko o Ljubljani; 2 junija pa posebno krepko reklamo za kongres: poleg panorame Ljubljane povečano sliko kongresnega znaka z velikimi črkami: „V Ljubljani se bo vršil od 25.—30. julija mednarodni kongres za kraljestvo Kristusovo. Glej manifest slovesnega zbora vernikov in pogled na plemenito mesto, čigar odlična katoliška tradicija obeta srečen potek plemenite in grandiozne svetovne prireditve!"

„HIŽICKI DOMAČOJ"

Jeneš Marija iz Odranec, Francija. Prečastiti gospod urednik! Vu imeni Jezuša i Marije se vam najprle etak oglasim: Hvalen bodi Jezuš Kristuš i njegova nebeska mati Marija, obramba grešnikov. Za tem vas pa iz srca lepo pozdravim i se vam lepo zahvalim na rednom pošilanji Novin i Marijinoga lista. Jako sam vseli vesela, da dobim liste do rok. — 11. junija so nas obiskali naš slovenski düšni pastir g. Ivan Camplin. Te den smo si očistili naše düše. Ali malo časa smo se mogli veseliti ž njimi, hitro smo se morali ločiti. — Šče ednok vas iz srca pozdravim. Pozdrave pošilam tüdi vsem düšnim pastirom i vsem čtevcom Novin i M. Lista.

Jakič Trezika á Sept Menles par Eu. Prečastiti g. urednik! Pozdravlam vas kak nova naročnica vaših listov. Oh, kakša tolažba i obramba so nam mladim lüdem tej listi v tüjini, kde je vse puno skušnjav! Šče ednok vas pozdravlam i vam želem zdravje od lüboga Jezuša.

Kotnjek Marta, Auxillac. Prečastiti gospod urednik! V imeni Jezuša i Marije vas pozdravlam i se vam zahvalim na rednom pošilanji Novin i Marijinoga Lista, šteriva me jako razveselita, kda jiva v roke dobim. Zdaj sam se preselila v Auxillac k Hotižanki Lackovič Kristini. Jako sam zadovolna i obema se jako dobro godi. Šče ednok pozdravlam vas, g. urednik, svoje domače i celo polansko faro.

Horvat Trezika, Pierrejeux, Moselle iz Lipovec. Velečastiti g. urednik! Hvalen Jezuš i Marija naša nebeska mati. S temi rečmi se k vam poklonim i vas prav lepo pozdravim z Boga pomočjov. Naj vas mili Jezuš čuva i varje, ka bi nam šče dugo let mogli vrejüvati i pošilati te lübe krščanske liste v to mrzlo tüjino. Pozdravleni g. urednik. Pozdravlam svoje domače v Lipovci, nevesto, Vaneka, Tončeka, brate, sestre, soside, vso rodbino i beltinsko faro. Z Bogom, lübi moj domači kraj i moja rojstna ves.

Lackovič Kristina, Auxillac. G. urednik, tüdi jaz vas pozdravlam i se vam zahvalim, da ste bili tak dobri i ste mi po vaših krščanskih listaj spravili pajdašico. Jako sam zadovolna ž njov. pa tüdi vert i vertinja sta zadovolniva, zato ka je sposobna za vsako delo. Pozdravlam vas ešče ednok, g. urednik. Pozdrave pošilam svojim domačim i celoj vesi Hotizi.

Pozdrave pošilata g. ured. Novin Fujs Alojz i Ozvatič Štefan iz Francije.

Beltinsko faro z dühovniki, posebno svojo ves Ižakovci in svoje domače pozdravlajo: Prša Roza, Gorčan Terezija, Küzma Ilonka, Mesarič Orša i Žižek Verona. Vse so šle v Nemčijo na delo i se bridko tožijo, da dobivajo preslab strošek. Dve sta že tak oslabele, da so jivi morali spraviti v bolnišnico. Naše Novine, štere njim domači za njimi pošilajo, je jako veselijo.

ZA DOBRO VOLÓ IN BISTRO GLAVÓ.

Mörčar: „Bog daj" ti, prigorčar, palik sva prišla vküp, da si malo pogučiva.

Ivajnčar: Mislo sam, da tebe vodára več nemo vido, že sam bio straj, ka ste meli palik dosta vode, sam se bojo, ka sam mislo, ka te voda odnesla. Tak ste znankar bili vsi privezani za drevje? Vej sam čüo, ka mate tam pri Möri ništerni ploje, pa ste odili je privežüvat, ka bi vam je ovači voda odnesla, te pa mislim, ka ste ižo tüdi privezali.

Mörčar: Nika se z nas ne norčari, vej ste vij že tüdi meli v ižaj vodo.

Ivajnčar: To ti pa rad dam valati, mij Ivajnčarje smo meli i mamo vodo na stoli v peči i na peči, liki mij smo jo notri prinesli, vam pa je sama tekla v iže skoz na dveri i okna. Vö pa ste jo plali z lopatami pa nosili z škafi.

Ledavčar: (Pride k njima) To, ka si njemi povedo na zadnje, pa je čista istina, ali žalostna, Bog vari povodni.

Mörčar: No, ali je resan isiina, ka vij Ivanjčarje repo za nat berete?

Ivajnčar: Ha, ha, no vidim, da si nikšdga tanača nej dobo, pa nika neveš novoga. Praviš, ka mi repo za nad beremo, vej se pa tak more brati, vij jo pa te znankar za repike berete, ha, ha?

Ledavčar. Ta je pa lepa, ka mörčarje repo berejo za repike, hahaha.

Ivajnčar: Znaš Ledavčar, zdaj ti povem nika novoga od Mörčarov. Bilo je pred par leti, ka so tikvi na zgornjem štajerskom dobro obrodile, ali na gésen je bilo dosta dežja pa je bila povoden. Voda je nesla s sebov tikvi doj po Möri; ravno je bio pri Möri eden njuv človik, pa vidi, ka plavajo po vodi nikše žute pa pisane stvari; mislo je, ka so zavci. Včasik biži domo pravit, ka plavajo po möri zavci i hitro so se odpravili vsi moški je lovit. Vsakši vzeme seov pükšo, ka do je strelali. Ali znaš kakše pükše so meli? — Bezove. Pridejo do vodé i začnejo strelati štupline iz bezovi pükš na tikvi. Vidijo, ka tak nede nika, pa skoči eden notri, ka de tak lovio zavce, zgrabi edno, pa te vidi, ka so nej zavci liki tikvi. Sram je vse gratalo, pravli so, naj se zve, ka mo odili lovit zavce pa so te bili tikvi, zato vsi položijo prisego na edno staro püklavo vrbo, ka nieden nesmi vö ovaditi, ka so oni delali pri möri. Ali ravno je odo eden naš človik tam pa je vse to vido ino čüo, pa tak smo vsi zvedli, kak so mörčarje lovili zavce po Möri.

Ledavčar: Kak je grato mörčar rdeči, kak rak. Zdaj vidim, ka je istina.

Ivajnčar: Znaš, kak se mörčarje radi valijo, ka oni majo lepe speglane žakle. Naj ti ovadim, oni majo dosta lepi speglani žaklov ali tisti žakli so papernati. Ha, ha, ve tak znaš, gde se takši žakli dobijo i ka je notri v njij.

Ledavčar: Ha, ha, joj, joj, to je pa lepo, vidim, ka je istina, ka je on tak tüo.

Mörčar: Naj bo, li si poguči, Ivajnčar, kak ščeš, liki mij smo pa li bole čedni kak vij, mij mamo seli od nas ritara, tajnika i ešče slugo na občni, vij si to zmorte, či morete.

Ivajnčar: To maš prav, seli je ritar mörčar, pa ovi drügi, šteri tü ščejo biti ritarje, so mörčarge. Liki to je ne prav, ka seli pred volitvami vaši kandidatke odijo tak ponizno k nam i nam tak vroče segajo v roke pa tak sladko gučijo, naj li damo mij na njega svoj voutom. Zdaj ti pravim, drgoč si sami postavte ritara pa ne nücajte naših votomov, či ste vi tak čedni. Mi vam radi pistimo, samo li mejte vi ritara i tajnika, zato se mi ne brigamo, mij se samo brigamo, naj nam ovači dobro ide.

Mörčar: Zdaj morem iti, drgoč ti pa že zgučim, Ivajnčar, ka ne boš tak moder. Ostani zbogom, ov keden se palik vidiva.

Ivajnčar: Pojdi li pojdi zbogom i srečno pa ov keden si palik malo pogučiva, vej ges ešče dosta znam od vas, ka ti vö povem, ka se ne pozabi.

Ledavčar: Drgoč si moremo tüdi kaj drügo pogučati, ka praviš?

Ivajnčar: Drügoč pa prideš ti, Ledavčar na vrsto, od vas tüdi dosta znam, ostani zbogom, ov keden na svidenje.

Kupujem po najvišji ceni: Ržene rožičke (stari krüh, krüšni oča) lepo nabrane suhe, čiste, nadalje vse vrsta semena. — ČEH FRANC, trgovina z mešanim blagom, Sobota, Lendavska c. št. 2. — Telefon št. 2.

Pošta.

Andrejč Franca partija, Maizenhelden, Nemčija. V pogodbi, štero je naša država sklenola z nemškov državov, se glasi v drügom poglavji v 12. točki, da delavci po pošti smejo poslati 10 mark i zvün toga mesečno 40 mark potom banke, ka je dužen gospodar poskrbeti. V deseti mesecaj pa več kak 400 mark se ne sme poslati. — **Kotnjek Marta, Auxillac pres Murat.** Od domačih sprejeli 46·75 din. S tem je plačana naročnina do 18. junija, kak si mela liste na svoj naslov. — **Horvat Verona, Le Mont Renaud.** Sprejeli 137·75 din. Na koj je višek? — **Gjörek Franc, Bükovnica.** Naročnino sprejeli. Šterakoli bratovčina je dobra. Z domačim gospodom si lepo pogučite. — **Serec Alojz, Kakernehl, Nemčija.** V inozemstvo se mora plačati naročnina Novin v gotovini. Ne je mogoče plačati s prepisom deleža. — **Gjergjek Jurij, Kovačevci 36.** Za Fujs Agneško, Francija, sprejeli 100 din. Na lansko leto nega duga.

Izpred okrožnega sodišča v M. Soboti.

Kuhar Štefan, pos. v Puconcih št. 63, ki je dne 2. maja 1939 okrog 8 ure zvečer v Markišavcih oddal skozi zaprto okno kuhinje Cipota Janeza strel iz lovske puške ter s tem z obče nevarnim dejanjem povzročil nevarnost za življenje ljudi, ker se je v kuhinji nahajal gospodar Cipot Janez sam in tik pred strelom tudi njegova hči Kuhar Terezija in slednje sin Kuhar Štefan, - je bil obsojen na 5 mesecev strogega zapora, izvršitev kazni pa se je odložila za dobo treh let.

Cigani iz Pertoče: Baranja Franc, Šárközi Jurij in Cener Jožef, ki so v noči od 26—27. III. 1939 v Gederovcih ukradli Stanjku Viktorju 2 kokoši, 2 raci in 1 petelina v vrednosti 400 din, dalje v noči od 7.—8. IV. 1939 v Borejcih Martincu Jožefu 37 kg. suhega svinjskega mesa, masti in zaseke v skupni vrednosti 700 din, Kolmaniču Jožefu 9 kokoši v vrednosti 270 din, Fariču Francu 6 kokoši v vrednosti 100 din in Zadravcu Štefanu 1 kokoš v vrednosti 20 din, so bili obsojeni in to Baranja Franc na 8 mesecev strogega zapora in izgubo častnih pravic za dobo dveh let, Šárközi Jurij na pet mesecev strogega zapora in Cener Jožef na 1 leto in 5 mesecev robije ter na izgubo č stnih pravic za dobo treh let.

ZA NAŠO DECO.

Pravlica.

Ednok so se rože prerekovale, štera bi mela lepši obleč. Edne so bile celo tak predrzne, da so prosile lüboga Boga, naj njim spuni želе.

Lübi Bog je pravo, naj si li zaželejo kakšišteč obleč i dobijo ga. Prva je prosila lelija lepo snežno-belo oblačilo. Gda njoj je Stvoriteo spuno želo, so ga za lepe obleke prosile tüdi ostale rože. Nazadnje je ostala samo vijolica, ki je bila zadovolna z svojov prostov oblekov.

Lübi Bog je pitao tüdi njo, kakši obleč šče meti. Ona pa njemi jn odgovorila, da je za njo prelepa ta prosta obleka.

Stvoriteo se je razveselio skromnosti i poniznosti vijolice i njoj dao najlepšo vijoličasto obleko i najprijetnejši dihek.

Gančki Pavel Gaal.

Novine izhajajo vsaki četrtek za prišestno nedelo. Za tiskarno Balkanji Ernest Dolnja Lendava. Izdajatelj in urednik: Klekl Jožef, župnik v pok.